

ÖRÖMHÍR

VI. évfolyam 3. szám

2019. május-június

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Bűcsű: Az Egyház az élők számára úgy engedélyez bűcsűt, hogy lelki hatalmával közvetlenül elengedi az ideigtartó büntetést, mert az élő hívők az Egyház joghatósága alá tartoznak. Ezt azért teheti meg, mert rendelkezik Krisztus és a szentek érdemeinek kifogyhatatlan kincstárával, erre mindig hivatkozhat és ebből mindig osztogathat. A bűcsű elnyerésének feltétele a kegyelem állapota, az előírt jöttetek elvégzése és szándék a bűcsű elnyerésére.

Pünkösdre

Az Atya a Fiút küldte
megmenteni
bűnös teremtményét,
A Szentlélek segítette
teljesülni
isteni küldetését.

Hitünk titkait gyarló elme meg nem fejtheti,
térben-időben véges ember meg sem értheti:
hogyan egy az Isten - de mégis három személy:
Atya, Fiú és Szentlélek - együtt a tökély.

Hiszem - ha nem is érthetem:
a Lélek is Te vagy Istenem!
Jöjj el hát hozzám is - csendben
- lángnyelvek nélkül is jó lesz,
csak áraszd el megfáradt lelkem! Pünkösdre

*A költő plébániánk tagja,
akinek szép verseit folyamatosan közölni fogjuk.*

Szabó György: Kincsek és kacatok

Nem tudom, ki hogy van vele... van, aki keres... és van, akire rátalálnak. Így jártam én is. Ez a könyv a maga szolid ki-
nézetével „megszólított” engem.

Hamar rájöttem, hogy kincset találtam. Egy Isten tenyerén élő, három kisgyerekes apuka osztja meg benne velünk „szössze-
neteit”, gondolatait humorral, hitelesen, „élet-szagúan”.

A könyv olvasása közben hamar kiderül, hogy elkötelezett édesapa, aki szeret a gyermekei közt lenni. Nagy derűvel éli meg a nagycsaládosok intenzív hétköznapijait. Nem szemlélője, hanem cselekvő részese családjáé eseményeinek. Mindemellett nagy tisztelettel, elismerően ír feleségéről, az ő talentumairól. Humort és ugyanakkor bölcsességet tükröző meglátásai más megvilágításba helyezik számomra az időnként katasztrófa-elhárításnak tűnő takarítást, rendrakást, porszívózást. Jókedvvel adom át kisfiaimnak a szerző Botcsinálta bejegyzésének tanulságait! Magunkra ismerünk a lakásfestés pszichoanalízisének szóló részben... s milyen felszabadító olvasni a végén az erőt adó biztatást!

Jó látni, hogy Szabó György nem tökéletes apuka és nem is akar annak látszani. Hibázik, és ettől nem tűnik kevesebbnek. Sőt... Tetszik, hogy családi életük helyzeteiben, tévedéseiben, feladatai közt meglátja a Jóistent, felfedezi az örömet, az útmutatást.

A könyv felépítése, kis mérete lehetővé teszi, hogy akár orvosi rendelőben várakozva, buszozás közben, két pelenkázás között is elolvashassunk egy-egy történetet. Viszont érdemes adagolnunk Szabó György bölcsességeit, hogy igazán a „csomagolás nélkül”

Szerző: Szabó György

Kálvin Kiadó, 2013.

Oldalszám: 94, kötés: puhafedeles

Ára: 1300 Ft

láthassuk az Atya ajándékait és rálelhessünk az igazi kincsekre... s eldönthessük, mi a kacat és melyiket lomtalanítsuk az életünkéből!

Búcsú

„Mondom néktek, valamitől mi mindig búcsúzunk” /Reményik Sándor/

Aki csak a címet és utána közvetlenül az idézetet olvassa, egyházi berkekben azonnal arra gondol, hogy megint valami lelkipásztori változás lesz plébániánk életében, János atya biztosan elköszön, mert dispozió, áthelyezést kapott egy másik plébániára. Megnyugtatóként írom, hogy nem tudok püspök atya ilyen szándékáról...

Május elején a ballagók búcsúztatásától voltak hangosak a középiskolák, gimnáziumok. Júniusban elköszönnek az „Alma Mater”-től az óvodás és végzős általános iskolások, tovább indulnak és még egy búcsú erejéig maradnak. Június idusa az egész tanulóifjúságot felszólítja arra, hogy búcsúzzon el egy időre az iskolapadtól, a mindennapok tankönyv illatától, az osztálytárostól, cimborától és adja át magát a nyári vakáció embert formáló idejének.

Az osztályfőnök elbúcsúzik attól is, akinek bizonyítványa dicsérettel és pocakos ötösökkel van tele, és attól is búcsút vesz egy időre, aki nem a tudományokban remekelt. Búcsúzik a diák a tanártól; attól is, akinek óráit szívesen hallgatta, akitől az újabb ismereteket mint a szivacs, szívta magába, de búcsúzik attól a pedagógustól is, akit év közben legszívesebben elkerült volna, mert miközben a tanár személyével nincs is baj, az oktatott tananyag rémálmokat hoz elő. Ilyen, vagy olyan érzéssel, de búcsúznak.

És, ha már a tanuló ifjúságot nézzük, akkor mégis csak érint bennünket az év vége és a búcsúzás. Bejzi Bence papnövendékünket püspök úr a tanulmányi időszak végeztéig küldte ide plébániái gyakorlatra. Elrepült ez a pár hónap. Remélem, Bence atya bőségesen tudja majd kamatoztatni az itt szerzett tudását, élményeit, tapasztalatait. Sok mindenben volt része. Remélem inkább

azon emlékek számosak neki is, amelyek jó érzésként maradtak meg szívében, gondolataiban. Hamvazószerdától júniusig nem hosszú az idő, na de egy ilyen plébánián!!!

Szebbnél szebb programok és események, rengeteg ember, rengeteg emlék amelyek formálhatták Bence atya személyiségét, életét, gondolkodását, lelkiségét és bízom benne, hogy Istennel való kapcsolatát is.

Júniussal azonban tőle is búcsút kell vennünk. Remélem, hogy csak egy időre és lesz még lehetőség, hogy viszontláthassuk itt, a kertvárosban!

Mindezek nagyon szép és meghatározó búcsúzások, de van még valami, amiért a címnek a búcsú címet adtam. Ez pedig annak apropója, hogy június 29-én plébániánk templomának búcsúnapja lesz. Régi, nagyon ősi hagyománya van annak, hogy minden templom valami titlust visel. Egy címet, amelyet évről évre meg tudunk ünnepelni. Ez templomunk és egyben plébániánk névnapja. Idén, a kései húsvét miatt, Szűz Mária Szeplyötelen Szívének szombati emléknapja is egész későre tolódik, most éppenséggel Péter Pál napjára.

Nem vagyok időjós, de talán akkorra már egészen nyári hangulatban leszünk és nem tudok időjárás

prognosztizálni, azért bízom benne, hogy alkalmas időnk lesz! Az időjárás csupán a kísérő programokat tudja befolyásolni. Magát a búcsút akkor is megtarthatjuk, ha „szakad a zápor, ömlik az ár és süvít a szél” (vö. Mt 7,25). Mert a búcsú nem attól függ, hogy van-e céllövölde, mézeskalácsos sátor, dodzsem vagy körhinta.

A búcsú ünnepén nem valakitől búcsúzunk, hanem valamitől. Még hozzá búcsúzunk a bűneinktől, amelyek elszakítanak bennünket Istentől. Búcsúzunk a bűneink okozta sebektől, amelyek gátolnának minket, hogy egykor majd alkalmas módon állhassunk Isten színe elé. A búcsút a szentek és Egyházunk imájának és kieszközölt kegyelmek kincsestárának gazdagságából kaphatjuk.

A búcsú újabb lehetőség, amikor lelki életünkben és egyházi életünkben is újrakezdjük valamit. Újra kell építenünk önmagunkban és környezetünkben valamit, ami Isten tervének megvalósulása. Elköteleződünk plébániánk mellett, Isten mellett, a jó ügy szolgálata mellett. Ennek kifejezésére és erősítésére lesznek a programok, amelyre ez úton is mindenkit nagy szeretettel várok! Jöjjünk el és ünnepeljünk együtt Plébániánk névnapján!

„Isten mentsen a teljesítmény-kényszeres katolicizmustól!”

Első alkalommal jártál a plébániatemplomunkban. Boldog vagyok, hogy erre most került sor. Akkor mégis merrefelé vitt életed útja? Pár mondatban mesélnél eddigi papi éveidről?

– Idén lesz 16 éve, hogy pappá szenteltek, s jelenleg, azt hiszem, hogy az egyike vagyok azoknak a papoknak, akik ennyi év alatt a legtöbb helyen szolgáltak.

2003. június 13-án csornai premontrei szerzetesként lettem pap, s ennek megfelelően az első dispozióim Szombathelyre szólt: a premontrei gimnáziumban lettem hittanár, és a Szent Norbert Lelkészségen (Jézus Szíve Zárdatemplom) kisegítő lelkész. Az ott töltött két évnek az utolsó felében Konkoly püspök úr kérésére Torony és Narda községek lelkipásztori szolgálatát is elláttam.

Ezután Csornára kerültem, ahol rövid ideig az apátsági templom plébánosa voltam. 2005. októberében kértem felvételemet a Szombathelyi Egyházmegye papjai közé, s rögtön Hosszúperesztegre kerültem plébánosnak, ahol Bögozte és Szemenye községek is hozzám

tartoztak. Ott is két évet tölthettem, mivel Veres püspök úr Vásárosmiskére helyezett.

Tíz hónap után átköltöztem Gércére, s így végeztem még Sitke, Nagysimonyi, Mesteri és Kemeneskápolna híveinek a szolgálatát egészen 2010-ig, amikor még a plébániához csatolták Káld, Egyházashetye, Borgáta és Köcsk falvakat, így lett tíz egyházközség együttese a Gércei Plébánia, melyben egyedül voltam pap, illetve egy civil lelkipásztori munkatárs segített vasárnaponként 2-2 igeliturgia megtartásával.

2012-ben kértem, hogy a Tihanyi Bencés Apátság közösségébe távozhassak. Tihanyban hét hónapot töltöttem, mialatt egy ideig Aszófőn és Balatonudvariban lelkipásztorkodtam. Ezután visszatértem az egyházmegyébe, s ideiglenesen a szombathely-szöllősi plébánián laktam, ahol helyben, s onnan kijárva az egervári plébánia falvaiban: Lakhegyen, Kispáliban, Nagypáliban, Zalaszentlőrincen, Vasboldogasszonyban és Gósfán is működtem. 2013-ban Salomvárra kaptam plébánosi kinevezést Zalacséb, Keménfa, Zalaháshágy, Vaspör és Ozmánbük filákkal. Ott mindössze hat hétig voltam

plébános. Majd a szombathelyi székesegyházi főplébánián lettem káplán, ahonnan

2015. január 1-jével kerültem jelenlegi helyemre: a szentpéterfai nemzetiségi plébánia káplánja vagyok, és Vaskeresztesen lakom.

Arról beszéltél, hogy mitől lesz keresztény valaki. Vannak olyan pozitív példaképeid, akiken láttad, hogy sikerül nekik elkötelezett keresztény életet élni?

– Igen. Természetesen találkoztam. De leginkább azok állnak közel hozzám, akik vállalják azt is, hogy vannak küzdelmeik, nehézségeik, és nem feltétlenül az a céljuk, hogy egy „tökéletes” keresztény ember vagy család látogatást keltsék...

Mindig tetszik az, ha valaki számára a hívő élet láthatóan nem csak valami szabályok, kötelességek teljesítése, hanem a normális élet át- meg átszöve az evangéliummal... Szeretem, ha valakinek a keresztény mivolta nem csak, és nem is elsősorban abból derül ki, hogy jár templomba vagy imádkozik, hanem abból, ahogy a munkatársai vélekednek róla, vagy ahogy a családjától lehet hallani róla...

Miként látod egy mai hívő és egy szerzetes-pap küldetését?

– Sajnos, ma a kereszténységet is elérte az a szemlélet, hogy minél többet kell szerepelni, felmutatni, bebizo-

nyítani a „vallásosságunkból”, hogy magukat igazoljuk... Lehet, hogy más is kitalálta már a kifejezést, de én azt szoktam mondani, hogy Isten mentsen meg bennünket attól a „teljesítmény-kényszeres katolicizmustól”, amit gyakran tapasztalok az egyházban...

Nem tennék különbséget „egyszerű” hívő, pap és szerzetes között abban a tekintetben, hogy bármilyen életállapotban legyünk is leginkább az egyszerűségünkkel és alázatunkkal tudunk másokat is meggyőzni, és megnyerni, kicsit közelebb vezetni Krisztushoz... S az őszinteséget, nyíltságot is igen fontosnak tartom!

Milyen benyomásod volt az itteni közösséggel való találkozásodból?

– Örülök, hogy együtt ünnepelhettünk! Szerintem óriási lehetősége van a Ti egyházközségeteknek, mint pár éve alapított önálló plébániának, hogy Ti magatok alakítsátok ki a közösségi életeteket, megjelenésüket, hagyományaitokat... S talán az is segítség, hogy Benneteket (elvileg) nem kell(ene), hogy kössenek sok évtizedes rossz beidegződések, vagy olyan szokások, aminek már senki sem ismeri az eredetét vagy magyarázatát... Kívánom, hogy lélekben mindig tudjatok fiatalok és derűsek lenni! Isten segítsen Benneteket!

KARITÁSZ dr. Sárközi Violetta

Karitászcsoportunk Nagybőjti adománygyűjtése és osztása

Az idei évben 50 kertvárosban élő hátrányos helyzetű családot tudtunk támogatni a Nagybőjt alatt meghirdetett adománygyűjtés pénzbevételéből illetve az ez idő alatt összegyűlt tartós élelmiszerekből.

Nagy segítség volt számunkra, hogy egy vállalkozó – aki már több éve támogatja a Karitászcélkitűzéseit, – 16 tartós élelmiszerekből álló csomagot ajánlott fel. Az adományok összeállításánál figyelembe vettük a támogatott családok létszámát, így most első alkalommal a nagyobb létszámú családok ajándékutalványt kaptak. Az adományosztásra a szülőkkel együtt érkező gyerekeket is igyekeztünk meglepni édességgel.

Hálás köszönet mindazoknak, akik támogatták adománnyal, imával, vagy segítő kezekkel a kertvárosban élő rászoruló embereket, családokat!

A nagybőjti lelkigyakorlat a papnövendék szemével - avagy lelkigyakorlatos napló egy kispap tollából...

Nagybőjt utolsó hetén került sor a plébánia, szokásos nagybőjti lelkigyakorlatára, melyet Fazakas Zoltán Márton csornai premontrai apát tartott. Márton atyát eddig nem ismertem. Egy jó humorú, kedves és jó indulatú, közvetlen atya képe rajzolódott ki előttem. Egy igazi pedagógus, hiszen tanár, a történelem és a hittan tudora.

Csütörtökön érkezett a plébániánkra. Szentségimádással kezdődött a lelkigyakorlat, amely alatt lehetőség volt a szentgyónás elvégzésére. A szentmise szentbeszédében Márton atya az Istenbe vetett bizalomról tanított minket: merjünk beleülni „Isten talicskájába”.

Pénteken János atyával és a bér-málkozók kis csapatával felkerekedtünk, hogy Szombathelyen eltöltsünk egy szép lelkinapot. Lehetőség volt zenés dicsőítésen imádkozni, beszélgetni egy atyával és kvíz kitöltésére. A fiatalok több csoportban vehettek rész ezen a programon. Ebéd után kávézással, forró csokizással felturbózott kötetlen beszélgetésre hívtam őket. Annyira elbeszélgettük az időt, hogy a zárószentmiséről majdnem elkéstünk. De még így is be tudtunk állni a szolgálattevők közé ministrálni püspök atyának.

A szentmise után indultunk haza a „Kertvárosi Expresszsel”. Fogadó bizottságunk is volt, hiszen amikor megérkeztünk Márton apát úr már várt bennünket. A templomban 17 órakor keresztutat imádkoztunk a fiatal házassok közössége vezetésével, a szenvedés útjának elmélkedései a család és a házasság témája köré fonódtak.

Az ezt követő szentmisén Márton atya tovább tanított minket, ezúttal Jézus szenvedés történetének egy-egy alakjával, személyével és jellemével ismerkedhettünk meg, kiemelve, hogy példájukból mit tanulhatunk. De Márton apát napja nem

ért véget a mise után, mintha „miser történt volna”, hiszen két közösséget is meglátogatott este.

Először a fiatalokhoz ment be, akik örömmel várták és fogadták. Hosszan beszélgetett velük, kifaggatták sok mindenről. Beszélt a szerzetesi öltözékéről, a tanítási módszereiről, a tapasztalatairól a mai középiskolásokkal kapcsolatban, csupa olyan témáról, amelyek a Z-generációhoz állnak közel.

Majd meglátogatta az „Ablativus Absolutus” családos közösséget, akik számos kérdéssel „bombázták” apát urat, válaszra várva: mint intézményfenntartó milyen kapcsolatban áll a diákokkal; milyennek látja helyzetüket; mit kérne a szülőktől; mit tanácsolna nekik? Egy szerzetes-közösség vezetőjeként milyen szempontokat tud adni ahhoz, hogy egy plébániai kisközösség együtt tudjon haladni? Miért tartotta fontosnak, hogy a szombathelyi „premo”-ban lehetőséget biztosítson, helyet adjon a „katonasuli” programnak?

Mindkét közösségbe jelenléte vidámságot és derűt sugárzott, közvetlen válaszaival belopta magát mindenki szívébe (ha akarta, ha nem).

Másnap János atya szüleihez látogattunk el Zalaháshágyra, ahol nagy-nagy szeretettel és finom ebéddel vártak minket. Mielőtt visszajöttünk volna Zalaegerszegre, János atya szavaival élve: meglepettünk „a farmot ahol élünk”.

Fatimai este lévén 16 órától fatimai rózsafüzért imádkoztunk, 17 órától az Oltáriszentségben jelenlévő Úr Jézust köszöntöttük. Majd pedig a szentmisén Márton atya a döntésképességről, elköteleződésről beszélt. Nem elég csupán vágy-

ni egy-egy dologra, sóvárogni utána, hanem elhatározást kell tenni és ebből pedig tetteknek kell következnie. Nem csak a lelki dolgokra, hanem a hétköznapi életünkre is igaz gondolatokat kaptunk. Az időjárás nem kedvezett a körmenetnek, így az sajnos elmaradt, de szép énekkel köszöntöttük a Fatimai Boldogságos Szűzanyát és reméljük engesztelő imádságunk gyümölcsöző lesz.

„Hálásan köszönjük Márton atyának, hogy eljött hozzánk és gondolataival, életpéldájával vezetett bennünket, hogy a feltámadás ünnepére még felkészültebben tudjunk megérkezni!”- köszönte meg János atya szentmise végén, hogy Márton apát úr elfogadta a meghívást.

Én csak remélni tudom, hogy a kedves Hívek is felkészülten tudtak megérkezni Húsvét ünnepére, mindenestre nekem Márton atya lelkigyakorlatos beszédei sokat segítettek ebben.

**Krisztus feltámadt!
- Valóban feltámadt
Alleluja!**

Nagybőjti lelkigyakorlat Karitászosoknak

Ebben az évben március 22-én városunk Karitászcsoportjaival közösen indultunk Kőszegre, e patinás történelmi városba, hogy egyházmegyénk Karitászcsoportjaival végigjárjuk a kőszegi Via Dolorosa útját.

A város szélén a hegytetőre vezető sétány kezdetén gyülekeztünk csoportjainkkal. Itt látható annak a bunkernak a bejárata, ahol 1944/45-ben a Szent Koronát és koronázási jelvényeket őrizték. Az egybegyűlt karitászcsoportokat Dr. Székely János megyés püspök köszöntötte. Kiemelte a Karitászcsoport célját és feladatait, hisz napjainkban is egyre több szegény, rászoruló és bajbajutott embertársunk van. Közös a feladatunk, de egyénileg is sokat tehetünk azért, hogy apró lépésekben megváltoztassuk és formáljuk embertársaink életét. Minden embernek születésétől kezdve küldetése van, amit teljesítenie kell élete során. Jézus is teljesítette az Atya akaratát kereszthalálával. Nekünk is teljesítenünk kell a küldetésünket, de ezt csak Jézussal, Istennel tudjuk tenni, és ha vállaljuk a kereszttünket. Ahogy Ő vállalta a kereszttet, nekünk is vállalni kell, akármilyen nehéz vagy könnyű, minden ember másképp viseli, és viszonyul kereszttjéhez. Ezért gondolatban mindenki a vállára vett kisebb, nagyobb kereszttjével indult, hogy végigjárja ezt a csak gyalogosan járható meredek kálvária dombot.

Már az első állomásnál a kiabáló tömegben ott találjuk a mások fölött igazságtalanul ítélkező önmagunkat. Vajon észrevesszük-e sértődékeny önmagunkat? Mennyire fölháborodunk, ha valaki rátapint gyenge pontunkra, felrója hibáinkat. Látjuk a megostorozott, töviskoronás, meggyalázott Jézust szemtől szembe a durván összeácsolt hatalmas kereszttel. Mi keresztények vagyunk, s ha kell, büszkén hangoztatjuk is ezt. De

mennyire viszolygunk a legkisebb szenvedéstől is! Minden állomásnál ott vagyunk, de vajon melyik táborban? A Szűzanyát kísérő Krisztus-követők között, vagy a gúnyolódó, érzéketlen, kárörvendő tömegben? Mindenki egyénileg kell, hogy döntsön a jövőre vonatkozólag. A nagybőjt a döntés, a választás ideje. Szinte naponta kínálkozik az alkalom, hogy szenvedő embertársainkon segítsünk, de nem tesszük. Minden közösen és egyénileg végzett kereszttúti ájtatosság legyen felkiáltójel számunkra, mert mint megkeresztelt embereknek felelősségünk és kötelezettségünk, hogy a világot szebbé, jobbá tegyük. Ha minden nap föl vesszük kereszttünket, imáinkkal, áldozatvállalásainkkal és főleg a szeretet magas fokú gyakorlásával jobbá tehetjük önmagunk és embertársaink életét.

A kereszttut végigjárva, a hegygerincen feljutottunk a 393 méter magasságban emelkedő kálvária templomhoz, amely a provinciális barokk egyik legértékesebb magyarországi alkotása. E patinás templomban megpihentünk vállunkra vett kereszttjeinkkel. Nagy Gábor atya lelki útravaló gondolataival és áldásával, közös énekkel zártuk a Nagybőjti Lelkigyakorlat első napját. A verőfényes, napsütésben megcsodálhattuk Kőszeg városának festői látképét. Vendéglátóink közös agapéra invitáltak, ahol jó hangulatban ismerkedtünk, beszélgettünk más Karitászcsoportok tagjaival. Hazaúton még sokáig fülünkbe csengett közös befejező kereszttúti énekünk: „Van egy jó hely, odamegyek, Lerakom ott a terheket. Ott fenn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel. A Golgotán áll a keresztt, ha fáradt vagy odajöhetsz!..”

Ez a nagybőjti lelkigyakorlat hozzásegített minket a húsvét mélyebb titkainak megértéséhez, megéléséhez és Karitászcsoportunk munkájának folytatásához.

Lelki adoptálás

Őszintén megvallva legelőször hallva a lelki adoptálás lehetőségéről a mai korban élő teljesen modern és felületes keresztény módjára gondolkodtam az eseményről (mielőtt a mélyre súlyosztettem volna az időpontot a fejemben kavargó sok-sok program közé): Ugyan János, hova gondolsz! Eddigi vállalásaiddal is hadilábon állsz, mikor lesz idő erre is!

Este azonban a feleségem, Anita beszélt róla hogy őt mennyire megérintette az a cikk, amelyet olvasott a lelki örökbe fogadásról. Utána olvastam és megérintett, átéreztem a lehetőség lényegét, és azt mondtam hogy igen, menjünk mindannyian a gyerekekkel együtt.

Jó volt megélni hogy együtt imádkozunk közösségben ezekért a piciny, de már saját személyiséggel és Istentől kapott lélekkel rendelkező emberkéért. Én személyesen ima közben értem meg a feladatra, megérintett ennek a piciny babának a bizakodása, hiszen ő reményből él,

reményből növekszik, minek is növekedne ha nem remélne, belekapaszkodik az életbe. Szeretnék én is így belekapaszkodni a mi Urunk ruhája szegélyébe, és az én reményemet hozzáadni az én picin, de annál nagyobb hitű testvérkéémhez.

Oda szeretném vinni mindennapos fohászaimat az Úr elé, és zörgetek és kopogtatok, mert hiszem és tudom hogy meghallgatásra talállok és ki fog nyílni az ajtó. Feladatom hogy oda vigyem Jézus elé ezt a családot. A béna, akit Jézus elé vittek nem gyógyult volna meg, ha nincs

ott az a pár jó ember aki akár a tetőt is lebontja hogy a Mester irgalmára rá tudják bízni őt.

Sajnos nem fog minden magzat megmenekülni, de akiket oda helyezzünk hittel és erős bizalommal a mi szerető és irgalmas Atyánk elé azok egészen biztosan.

Ahogy Kentenich József atya írta: *"Teljes bizalommal fordulok az Atyámhoz. Ő tehetetlen egy gyermek kérésével szemben. Gyermekéi felismert és elismert gyámoltalanságának az Atya nem tud ellenállni."*

Eseménynaptár

Május 24-én, pénteken Imaiskola lesz 17 órától

Május 26-án, vasárnap a 10 órai szentmisére különleges módon is várjuk az óvodásokat és családtagjaikat. Az esti szentmise után pedig vasárnap esti muzsikára várunk mindenkit

Május 28-án, kedden az esti szentmise után szentségimádást és közbenjáró imádságot tartunk

Május 30-án lesz az előáldozók zarándoklata Vasvárra
Június 1-jén, elsősombaton, reggel 6 órától fatimai rózsafüzért imádkozunk

Június 6-án, elsőcsütörtökön 17 órától szentségimádás lesz lelkipásztorokért és papi hivatásokért

Június 7-én, elsőpénteken 17 órától szentségimádást tartunk

Június 9-én, vasárnap Pünkösdi koncertet ad a Liszt Ferenc Régi Diák kórusa

Június 13-án, csütörtökön fatimai esténk lesz 16 órától

Június 16-án, vasárnap a 10 órakor lesz a tanévzáró szentmise

Június 22-én, szombaton Jubiláns házások találkozója lesz Szombathelyen

Június 25-én, kedden az esti szentmise után szentségimádást és közbenjáró imádságot tartunk

Június 29-én, szombaton van templomunk búcsúnapja. 10 órakor ünnepi szentmisére, majd családi napra várjuk a Testvéreket

